

Sankt Hans aften ved Bildsø strand

1. Vi elsker vort land,

når den signede Jul
tænder stjernen i træet
med glans i hvert øje,
når om våren hver fugl
over mark, under strand,
lader stemmen til hilsende triller sig bøje,
vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
//: men den skønneste krans bli'r dog din,
Sankte Hans,
den er bunden af sommerens hjerter så varme,
så glade. ://

2. Vi elsker vort land,

men ved midsommer mest,
når hver sky over marken
velsignelsen sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder,
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler:
//: da går ungdom til dans på dit bud, Sankte
Hans,
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig
tumler. ://

3. Vi elsker vort land

og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende
beredte os kende,
men mod ufredens ånd
over mark, under strand
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde:
hver by har sin heks, og hvert sogn sine trolde,
dem vil vi fra livet med glædesblus holde.
//: Vi vil fred her til lands, Sankt Hans, Sankte
Hans,
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r
tvivlende kolde. ://

P. E. Lange-Müller, 1885

Holger Drachmann

(af eventyrkomedien "Der var engang -",
1885, 5. akt, 2. billede.

Sidste vers i slutningen af 5. akt udeladt.)

1. Der er et yndigt land,

det står med brede bølge
nær salten Østerstrand;
det bugter sig i bakke, dal,
det hedder gamle Danmark,
//: og det er Frejas sal. ://

2. Der sad i fordums tid
de harniskklædte kæmper,
udhvilede fra strid.
Så drog de frem til fjenders mén,
nu hvile deres bene
//: bag højens bautasten. ://

3. Det land endnu er skønt,
thi blå sig søen bælder,
og løvet står så grønt;
og ædle kvinder, skønne møer
og mænd og raske svende
//: bebo de danskes øer. ://

4. Vort sprog er stærkt og blødt,
vor tro er ren og lutret,
og modet er ej dødt.
Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
//: sin top i bølgen blå. ://

5. Hil drot og fædreland !
Hil hver en danneborger,
som virker, hvad han kan !
Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
//: sin top i bølgen blå. ://

H. E. Krøyer ca. 1835

Adam Oehlenschläger (1779-1850)

"Fædrelandssang" fra "Samlede digte"
1823

1. **I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,**
 dér har jeg rod, derfra min verden går,
 du danske sprog, du er min moders stemme,
 så sødt velsignet du mit hjerte når.
 Du danske, friske strand,
 hvor oldtids kæmpegrave
 stå mellem æblegård og humlehave.
 Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
 2. Hvor reder sommeren vel blomstersengen
 mer rigt end her, ned til den åbne strand?
 hvor står fuldmånen over kløverengen
 så dejligt som i bøgens fædreland?
 Du danske, friske strand,
 hvor Dannebrogen vajer, -
 Gud gav os den, - Gud giv den bedste sejer!
 Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
 3. Engang du herre var i hele Norden,
 bød over England, - nu du kaldes svag,
 et lille land, og dog så vidt om jorden
 end høres danskens sang og mejselslag.
 Du danske, friske strand,
 plovjernet guldhorn finder,
 Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder!
 Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
 4. Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har
 hjemme,
 hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
 hvor sproget er min moders bløde stemme
 og som en sød musik mit hjerte når.
 Du danske, friske strand,
 med vilde svaners rede,
 I grønne ø'r, mit hjertes hjem hernede!
 Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
1. **Danmark nu blunder den lyse nat**
 bag ved din seng, når du sover.
 Gøgen kukker i skov og krat,
 Vesterhavet og Kattegat
 synger, imens det dugger,
 sagte som sang ved vugger.
 2. Danmark, du vågner med søer blå,
 mætte som moderøjne.
 Alt, hvad i dine arme lå,
 lader du solen skinne på,
 ser, hvor det yppigt glider
 frem af forgangne tider.
 3. Lærker, som hopped' af æg i vår,
 svinder i himlens stråler.
 Tonerne ned med lyset går,
 samme sang som i tusind år.
 Lykken fra glemte gruber
 klinger af unge struber.
 4. Hyldene dufter i stuen ind
 ude fra Danmarks haver.
 Kornet modnes i sommervind.
 Hanegal over lyse sind
 stiger bag gavl og grene,
 hvæset som kniv mod stene.
 5. Køer og heste og får på græs
 henover brede agre,
 åbne lader for fulde læs,
 sejl, som stryger om klint og næs,
 byger, som går og kommer, -
 det er den danske sommer.
 6. Pigernes latter og lyse hår,
 leg, som får aldrig ende,
 øjnene blå som vand i vår -
 mildt om et evigt Danmark spår,
 sol over grønne sletter,
 lykke og lyse nætter.

H. C. Andersen 1850 / P. Schierbeck 1926

Thøger Larsen, forfatter (1875-1928).
 Fra digtsamlingen "Slægtens Træ" 1914
 Mel.: Oluf Ring, 1922

1. **Jeg gik mig ud en sommerdag at høre**
fuglesang, som hjertet kunne røre,
i de dybe dale, mellem nattergale
og de andre fugle små som tale.
2. Der sad en lille fugl i bøgelunden ,
sødt den sang i sommeraftenstunden,
i de grønne sale ...
3. Den sang så sødt om dejligst vang og vænge,
hvor kærminde gro som græs i enge.
I de dybe dale ...
4. Den sang om alt, hvad der er lyst at høre,
allerhelst, hvad hjertet dybt kan røre.
I de dybe dale ...
5. Den sang som ingen andre fugle sjunge,
leged lifligt med min moders tunge.
I de dybe dale ...
6. Den sang som talt ud af mit eget hjerte,
toner gav den al min fryd og smerte.
I de dybe dale ...
7. Da nynnede jeg så småt i aftenstunden:
Flyv, Guldtop, flyv rundt i bøgelunden.
I de dybe dale ...
8. O, flyv fra Øresund til Dannevirke,
syng til dans, syng til skole og til kirke.
I de dybe dale ...
9. På folkets modersmål, med Danmarks tunge,
syng, som ingen andre fugle sjunge.
I de dybe dale ...
10. Da mærke alle, som har mødre kære,
det er godt i Danemark at være.
I de dybe dale ...
11. Da gløder alt, som solen har bestrålet,
som det røde guld på modersmålet.
I de dybe dale, mellem nattergale
og de andre fugle små som tale.

Grundtvig/ Folkeviser

“Den danske ungdom venligst tilegnet”.

I “Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og
tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig”, 1847.

Forkortet

1. **Nu er jord og himmel stille,**
vinden holder tyst sit vejr,
og der lyder ingen trille
fra de høje, stille træer,
kun de fjerne frøers kvækken,
køers kalden over vang
og et dæmpet spil af bækken
til vor egen stille sang.
2. Men når sangen er forstummet,
vil vi høre end en klang,
lys og klar fra himmelrummet,
det er lærkens aftensang.
Fra i morges inden gryet
har den jublet glæden ud
og sin himmelflugt fornyet
med endnu en tak til Gud.
3. Tak til dagen, som er omme,
for en lang og dejlig dag,
tak for dage, som skal komme,
og for dem, der ligger bag.
I det høje, lyse fjerne
mødes sangen mild og klar
med den første aftenstjerne
som et kærligt smil til svar.

C.M. Bellmann 1791

Marinus Børup, journalist og forfatter
(1891-1959). Fra “Digte i udvalg” 1941.

1. Hvor smiler fager den danske kyst

og breder favnen, når solklar bølge
og sommerskyer og skib med lyst
står sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder –
hvor lyst! Hvor stort!

2. Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med røst derude
som vindens rislen i Danmarks korn –
da vendte mangan påny sin skude.
Den grønne ager
på Sjællands bryst!
Hvor smiler fager
den danske kyst!

3. Den danske mark i en bølge går
som åndedræt af en venlig kvinde.
Sødt gynger byggen sit silkehår,
og rugen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til hvedens bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst!

4. Der driver høduft med krydret vind.
Igennem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortoner
sig sø og strand!

5. Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave;
Henfarne slægter – forglem dem ej!
I arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar dig arv!

6. Hvad hånden former er åndens spor.
Med flint har oldbønden tømret, kriget.
Hver spån, du finder i Danmarks jord
er sjæl af dem der har bygget riget.
Vil selv du fatte
dit væsens rod,
skøn på de skatte,
de efterlod!

7. Men du der søgte mod fremmed strand,
de gamle lig, som mod søen stunded,
hver gang du genser det gamle land,
skal sande, her blev dit hjerte bundet.
Thi dybe minder
og gammel agt
og milde kvinder –
hvor har de magt!

Johannes V. Jensen
Aarets Højtider 1925